

Οι εναλλακτικές θεραπείες υπό το πρίσμα της Ιατρικής Επιστήμης (Μιχαήλ Ράλλης, Επίκ. Καθηγ. Φαρμακευτικής Παν/μίου Αθηνών)

Date : Μαρτίου 2, 2014

Σύνοψη της εισηγήσεως του κ. Μιχαήλ Ράλλη, Επίκουρου Καθηγητή του Τμήματος Φαρμακευτικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο Αντιαρρετικό Σεμινάριο της Ι. Μ. Γλυφάδας, Ε. Β. Β. Β.

Κυριολεκτικά στις ημέρες μας κατακλυζόμαστε από μεθόδους, οι οποίες διατείνονται ότι μπορούν να θεραπεύσουν και ονομάζονται «εναλλακτικές» ή «συμπληρωματικές». Οι πλέον διαδεδομένες από αυτές είναι: η ομοιοπαθητική, ο βελονισμός, η χειροπρακτική, η οστεοπαθητική, η ρεφλεξολογία, το ρέικι, το σιάτσου, η αρωματοθεραπεία, η αγιουρβέδα, ο διαλογισμός, η γιόγκα, η φυσιοπαθητική, η νησθειοθεραπεία, η βοτανοθεραπεία.

Τα κοινά χαρακτηριστικά τους είναι ότι αναφέρουν ότι είναι «ενεργειακές και ολιστικές θεραπείες», ότι βλέπουν ασθενή και όχι ασθένειες και μάλιστα κατά περίπτωση, ότι είναι οικονομικές, ότι -αντίθετα από τα φάρμακα- δεν βλάπτουν τον οργανισμό. Οι αιτίες των ασθενειών κατ' αυτούς οφείλονται συνήθως σε «κακή ροή της ενέργειας» στον ασθενή. Στην «ενέργεια» αυτή δίδουν πολλά ονόματα, όπως τσι, συμπαντική ενέργεια, αιθερική ενέργεια, πράνα, κουνταλί, ζωικό μαγνητισμό, απλή ουσία.

Η επιστημονική ιατρική βλέπει τον άνθρωπο εξ ορισμού ως όλον, δεδομένου ότι σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό της Υγείας, η υγεία είναι «το αρίστως έχειν σε σωματικό, πνευματικό και κοινωνικό επίπεδο» και εξετάζει τον κάθε ασθενή κατά περίπτωση, και όχι τις ασθένειες - οι ασθένειες μελετώνται σε ερευνητικό ή κλινικό επίπεδο ως φαινόμενα. Αντιθέτως, οι λεγόμενες εναλλακτικές θεραπείες ή σύμφωνα με τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών «Άνορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι» (ΑΝ.ΘΕ.Μ.) «στηρίζονται **σέ πεπαλαιωμένα και μυθώδη δεδομένα, απουσιάζει από αυτές ή αύστηρή έπιστημονική μεθοδολογία, βασιζονται σέ αναπόδεικτες αρχές, οι όποιες κατά κανόνα εϋρίσκονται στόν χϋορο τοϋ φανταστικού και δεν άξιοποιούν τίς σύγχρονες έξελίξεις και μεθόδους τής έπιστήμης**». Πληρούν

δηλαδή όλα τα κριτήρια χαρακτηρισμού αυτών ως ψευδοεπιστημών και δεν αναγνωρίζονται από την επιστημονική κοινότητα, όπως επίσημα και καθιερωμένα Πανεπιστήμια, επίσημους επιστημονικούς φορείς και συλλόγους. Στηρίζονται εν πολλοίς στην άγνοια του κόσμου, ο οποίος κακώς νομίζει ότι όταν -για παράδειγμα- δεν πονάει, τότε έχει θεραπευθεί και η ασθένειά του (βελονισμός), ή ότι λαμβάνει φυσικά φάρμακα ενώ λαμβάνει στην ουσία το τίποτε (ομοιοπαθητική).

Στις εναλλακτικές ονομαζόμενες θεραπείες, εάν υπάρξει θεραπευτικό αποτέλεσμα, αυτό αφορά αυτοϊάσιμα - κοντά στο 80% των ασθενειών εμπίπτουν σε αυτή την κατηγορία-, ψυχοσωματικά και νευροφυτικά νοσήματα. Το αποτέλεσμα οφείλεται στον μηχανισμό του εικονικού φαρμάκου (placebo), το οποίο δρα μέσω αυθυποβολής.

Πολύ συχνά οι μέθοδοι αυτές, εκτός της πνευματικής βλάβης την οποία προκαλούν, έχουντας άμεση σχέση με αιρετικά συστήματα, δρουν είτε

άμεσα επιβλαβώς για την υγεία λόγω της φύσεως αυτών, με συνέπειες όπως:

τραυματισμοί νεύρων, λοιμώξεις, τοξικότητα, αδυναμία, είτε πολύ συχνά έμμεσα, λόγω της μη παροχής της ενδεδειγμένης ιατρικής θεραπείας εγκαίρως, με οδυνηρά για τον ασθενή αποτελέσματα, τα οποία μπορεί να φθάσουν έως και την απώλεια της ίδιας της ζωής.

Η κλασσική ιατρική μπορεί, ως ανθρώπινη εφαρμοσμένη επιστήμη, να έχει και λάθη, όμως διαρκώς ερευνά και προοδεύει, προσφέροντας υπεύθυνη ουσιαστική φροντίδα σε εκατομμύρια ασθενών, τόσο σε διαγνωστικό όσο και θεραπευτικό επίπεδο. Αντίθετα με τις εναλλακτικές ονομαζόμενες θεραπείες, η κλασσική ιατρική ακολουθεί συγκεκριμένη αδιάβλητη αντικειμενική μεθοδολογία, η οποία δεν αφήνει αμφισβητήσεις και κατά συνέπεια ως δώρο Θεού οφείλουμε να την εμπιστευόμαστε.

(Πηγή: imglyfadas.gr)